

## [Boligministeren.]

hvori regeringen agter at give boligbyggeriet frit; men jeg vil gerne først orientere det høje ting nærmere om, hvorledes vi påtænker at gennemføre de omtalte foranstaltninger, der er forudsætningen for hele reguleringens afvikling i det hurtigst mulige tempo.

Lad mig begynde med de krav til byggeriets prisforhold, som stilles for at opnå fortrinsret i ventekøen eller for at komme først ved de endelige frigivelser, som vi for visse områder allerede agter at gennemføre nu.

For parcelhusbyggeriet vil der for det første blive fastsat en begrænsning med hensyn til byggeriets størrelse. Det vil blive en betingelse, at det udnyttelige beboelsesareal ikke overstiger 110 m<sup>2</sup> for enfamiliehuse og 110 m<sup>2</sup> pr. lejlighed i tofamiliehuse. Endvidere vil det blive et krav, at byggeriets håndværkerudgifter ikke overstiger 55.000 kr. i hovedstadsområder, når det drejer sig om et hus på indtil 85 m<sup>2</sup> udnytteligt beboelsesareal med sædvanligt udhusareal. Denne maksimumsgrænse forhøjes med 300 kr. pr. etagemeter indtil de nævnte 110 m<sup>2</sup>. Denne mere smidige form for en maksimalgrænse skal hindre, at man bygger et lille hus med meget kostbart udstyr, idet tillægget til prisen altså kun gives for det større areal, som ud fra almindelige bolig-mæssige hensyn bør foretrækkes i en familiebolig fremfor større teknisk udstyr. Disse grænser omfatter dog ikke udgifter til stik til kloak, vand m. v.; udgifterne hertil bestemmes alene af grundens form og beliggenhed i forhold til vej, og de har således ingen forbindelse med spørgsmålet om en mere beskeden udformning af huset. De særlige udgifter til komfur, køleskab eller vaskemaskine holdes ligeledes udenfor, idet disse ting oftest mere har præg af løsøre, som alligevel altid kan indsættes dagen efter husets færdiggørelse; derfor vil en begrænsning her være uden praktisk værdi. Hvis der i forbindelse med centralvarmeanlæg installeres oliefyrrer, som det efterhånden er almindeligt i parcelhusbyggeriet, forhøjes grænsen med udgifterne hertil, dog højst med 3.000 kr. Disse grænser for håndværkerudgifterne, der — hvad

jeg gerne vil gøre opmærksom på for at få klaret den misforståelse, jeg har set i en avis i dag — vil indgå i byggeriets samlede belønning, vil i øvrigt blive reguleret efter byggeomkostningsindekset.

Det er blevet anført, at en sortering af byggeriet på denne måde efter prisgrænser vil betyde en forringelse af boligstandard. Jeg har været fuldt opmærksom på dette problem, men efter nøje undersøgelser er jeg nået frem til de nævnte grænser, som på den ene side vil skære en væsentlig del af det mere kostbare eller større parcelhusbyggeri fra, men på den anden side er fastsat så liberalt, at det vil være muligt at bygge fuldt forsvarlige boliger inden for dette beløb. Det er mit indtryk efter drøftelser med en række forskellige sagkyndige kredse, at et rimeligt balancepunkt her er nået. Tanken med at give en fortrinsstilling for det billigere byggeri er jo bl. a. også netop at forstærke konkurrencen om dette byggeri, både på pris og kvalitet.

Det er også blevet anført, at det vil være vanskeligt at kontrollere overholdelsen af disse prisgrænser. Jeg har forhandlet med de kommunale organisationer om dette spørgsmål, og de har erklæret sig rede til at medvirke ved ordningens gennemførelse, omend også de har peget på de problemer, der her kan foreligge. Vi har lagt vægt på, at ordningen administreres ved kommunernes medvirken og dermed på det lokale plan. I lovforslaget er indsat en bestemmelse, som fastlægger denne lokale ordning. Det er i øvrigt tanken at gennemføre ordningen således, at der for at igangsætte et sådant byggeri skal foreligge en tilladelse fra kommunen, som skal konstatere — ved forevisning af tegninger og bindende håndværkertilbud — at betingelserne for arbejdets iværksættelse er opfyldt, og efter byggeriets ibrugtagelse skal det endelige regnskab over håndværkerudgifterne fremsendes til kommunen.

Gennem det her beskrevne system har vi søgt at kombinere hensynet til en strengt nødvendig kontrol med priskravenes overholdelse med ønsket om at undgå mere administration end det absolut påkrævede minimum og om at henlægge denne administration til de lokale myndigheder. For så vidt specielt angår spørgsmålet om arealets størrelse, er dette så let konstaterligt, at